

[Forsknings- og teknologiministeren]

og etiske konsekvenser. Jeg vil tillade mig at betragte debatten her i dag som startskuddet på den næste fase, hvor vi jo systematisk vil og skal afdække og analysere disse tre problemkredse. Dette arbejde vil lægge op til, at de nødvendige beslutninger og initiativer kan blive taget, og det er beslutninger, som naturligvis må blive taget på baggrund af en bred debat.

Inden jeg tager fat på at nævne nogle af de initiativer, vi vil tage inden for de tre problemkredse, vil jeg understrege, at forsknings- og teknologipolitikken er tæt forbundet med regeringens politik på især erhvervsamordningsområdet. Mange initiativer skal derfor også koordineres i sammenhæng med regeringens udspil på en række andre områder. Lad mig blot nævne uddannelses- og kulturpolitik, sundheds- og socialpolitik, det miljø- og energipolitiske område og arbejdsmarkedspolitikken.

For så vidt angår udnyttelse af forskningsresultater, som er det første hovedområde, lægger regeringen jo stor vægt på, at der sker en forstærket udnyttelse af forskningens resultater. Målet må så at sige være at vride mest muligt ud af den eksisterende viden og sikre en optimal udnyttelse af forskningens resultater. For at fremme denne målsætning er der igangsat et udvalgsarbejde om patentering og kommerciel udnyttelse af offentligt ansatte forskeres forskningsresultater.

Ud over nogle praktiske problemer, der skal ryddes af vejen, er der også tale om nogle holdningsmæssige barrierer. Men her er jeg overbevist om at der er ved at ske et skift, så den tidligere berøringsangst hos mange forskere er ved at blive afløst af en større åbenhed og forståelse for de gensidige fordele, et samarbejde med erhvervslivet kan give. Jeg synes, redegørelsen også lægger op til, at vi skal følge det første skridt op, der blev taget af den tidligere regering, nemlig styrelsesloven for universiteterne, hvor erhvervslivets repræsentanter jo indgår i universiteternes styrelser, hvilket har været til gavn for begge parter efter det for mig foreliggende.

En vejledning i samarbejdsaftaler mellem det offentlige forskningssystem og erhvervslivet er derfor ved at blive udarbejdet, og dette finder sted i samarbejde mellem Forskningsministeriet, Erhvervsfremmestyrelsen og Dansk Industri.

Vi har et teknologisk servicesystem, som man misunder os i andre lande, men selv de bedste systemer kan udvides eller forbedres. Derfor overvejer vi forsøg med nye konsulentordninger knyttet til forskerparkerne, med andre ord en slags spejderordning, hvor vi kan sende vidende mennesker ind på universiteterne og finde de helt rigtige emner, der kunne videreudvikles f.eks. i forskerparkerne og så sandelig også i den øvrige del af erhvervslivet.

Der er et yderligere initiativ i gang i relation til forskerparkerne, idet vi overvejer, hvordan forskerparkernes ekspertise og tilknytning til de respektive læreanstalter kan udnyttes i forbindelse med de kommende udviklingsselskaber.

I redegørelsen nævnes også, at ældreforskningen skal styrkes. Vi er ved at tage det første skridt i denne sag og har allerede fået et foreløbigt oplæg fra forskningsrådene.

Endvidere vil jeg nævne, at der er nedsat en initiativgruppe om et center for medicinsk bioteknologi i Øresundsområdet. Hr. Rahbæk Møller var inde på det, og hvis ikke jeg husker helt galt, benævnte hr. Rahbæk Møller det »sovjetmodellen«. Det kan man da godt have en frygt for, men jeg vil dog godt have lov at understrege, at det egentlig er en ret beskeden sovjetmodel. Det, vi taler om, er en arbejdsplads på måske maksimalt 100 medarbejdere alt iberegnet. Men i hvert fald vil jeg modtage det endelige forslag om, hvordan sådan et institut kunne indrettes, inden udgangen af februar 1994, efter at et forløbigt forslag har været sendt ud til bred høring.

Endelig vil jeg nævne, at udnyttelsen af forskningsresultater skal ses i sammenhæng med dansk deltagelse i internationalt samarbejde. Dette samarbejde bør ligesom alt andet løbende vurderes, og jeg har derfor anmodet forskningsrådene om at evaluere den danske deltagelse i internationalt operationelt forskningssamarbejde. Jeg kan da være ganske enig med flere af ordførerne i, at der er et område her, der nok trænger til et nøje eftersyn for at se, om vi får det udbytte af det, som investeringerne egentlig burde muliggøre.

For så vidt angår det andet område, nemlig forskningsstrukturen, slår redegørelsen jo fast, at forskningens organisation kan forenkles. Det sker ud fra et konstateret behov for at skabe en større ensartethed i de regler, der anvendes.